

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618010593
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1618010593.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Márie Szabóovej, v trestnej veci obžalovaného P. X., pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/88/2018 z 18.11.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. júna 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného P. X., nar. XX.XX.XXXX v P. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/88/2018 z 18.11.2019 bol obžalovaný P. X. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

ako konateľ spoločnosti X. XXX s. r. o., so sídlom S. XXX, Q. pri P. v presne nezistenom čase dňa 02.02.2017 v Bratislave uzatvoril so spol. Q. C. služby X. s.r.o., so sídlom Q. XX, W. (ďalej aj „VWFS s.r.o.) úverovú zmluvu o AutoKredite č. 942539, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na zakúpenie motorového vozidla zn. Q. F. Q. X.X, Q.: K rok výroby 2010 a Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 942539, na základe ktorej prešlo vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu na spol. Q. s.r.o., následne uvedené vozidlo v presne nezistenom čase najneskôr v máji 2017 odovzdal bez predchádzajúceho súhlasu a vedomia spol. Q. s.r.o. osobe U. X. na prechodné používanie, pričom doposiaľ toto vozidlo poškodenej spoločnosti nevrátil, ani neuhradil úver plynúci z identifikovanej zmluvy o Y., čím spôsobil poškodenej spol. Q. s.r.o. škodu vo výške najmenej 7000, - €.

Prvostupňový súd ho za to odsúdil podľa § 217 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., na trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný uhradiť poškodenej spoločnosti Q. C. služby X., s.r.o., so sídlom Q. č. XX, XXX XX W., G.: XXXXXXXX, škodu vo výške 6.529,27 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote, prostredníctvom zvolenej obhajkyne odvolanie obžalovaný P. X. (č.l. 230) bez bližšieho odôvodnenia s tým, že ho odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku. Toto následne odôvodnil podaním doručeným prvostupňovému súdu doručenom 08.04.2020 (č.l. 245-252), ktorým žiadal, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. vydal nové rozhodnutie, ktorým by ho oslobodil spod obžaloby podľa § 285 Tr. por. prípadne, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

S poukazom na prvostupňový rozsudok v bode I. uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu a aký záver súd prijal zo zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na odôvodnenie prvostupňového

rozsudku obžalovaný má za to, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu nenapĺňa skutkovú podstatu prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., a to z dôvodov, že v napadnutom rozsudku je mu v podstate kladené za vinu to, že uzatvoril zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, pričom toto vozidlo poškodenej spoločnosti Q. s.r.o. nevrátil. S poukazom na uzatvorenú kúpnu zmluvu 02.02.2017 s predávajúcim U. W. na predaj motorového vozidla VW F. - Q. I. za kúpnu cenu 10 500,-€, VIN: K obžalovaný ako kupujúci X. XXX, s.r.o. Následne spoločnosť X. XXX s.r.o. uzatvorila so spoločnosťou Q. C. služby X. s.r.o. zmluvu o autokredite č. 942539 vrátane Všeobecných zmluvných podmienok, Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 942539 a Protokol o odovzdaní a prevzatí vozidla VW Passat - Q. I.. S poukazom na § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka argumentoval, že zabezpečenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy je prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné. Preto vo vyššie špecifikovaných zmluvných vzťahoch mal postavenie spotrebiteľa a spoločnosti Q. C. služby nevznikol nárok na začatie výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu značky VW F. Q. I., EČV: P DR a preto mu nevznikla povinnosť odovzdať motorové vozidlo spoločnosti Q. C. služby Slovensko s.r.o. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 18. septembra 2012 č. k. 10 Co/79/2011, ktorý jednomyseľne zmenil rozsudok okresného súdu a určil neplatnosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva s tzv. prepadnou klauzulou vlastníckeho práva k nehnuteľnosti spotrebiteľa v prospech nebankovej spoločnosti. Vo zvyšku výroku, týkajúcom sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (keďže nebanková spoločnosť vlastnícke právo k bytu obratom previedla na tretie osoby) a neplatnosti úverovej zmluvy, krajský súd rozsudok prvostupňového súdu pre procesné vady zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd prelomovo ustálil, že všetkým inštitútom určeným na zabezpečenie splnenia peňažného záväzku je vlastnou nemožnosť svojpomocného uspokojenia pohľadávky veriteľom (pri ktorej sám veriteľ použije vec, či právo tvoriace predmet zabezpečenia na úhradu pohľadávky, a to bez judikovania, že vôbec nejakú a to už splatnú pohľadávku má). Z tohto dôvodu je aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva s tzv. prepadnou klauzulou uzavretá pred uzákonením podrobnejšej úpravy zabezpečovacieho prevodu práva (novela Občianskeho zákonníka účinná od 1. januára 2008) neplatnou zmluvou, pretože ide o právny úkon, ktorý svojím obsahom a účelom obchádza zákon (§ 39 v spojení s § 553 ods. 1, § 123 a § 151 s ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 1. januára 2008). Po 1. januári 2008 je dôvodom neplatnosti takýchto sporných zabezpečovacích zmlúv priamo § 553c ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak súdy pri zmluvách o zabezpečovacom prevode práva uzavretých pred 1. januárom 2008 aplikujú analógiu legis (§ 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka), majú vychádzať z ustanovení, týkajúcich sa povahou najbližšieho právneho inštitútu, a to zádržného práva. S ohľadom na vyššie uvedené mu neodovzdanie osobného motorového vozidla nemôže byť kladené za vinu a tak nenaplnil skutkovú podstatu prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 Tr. zák. Konanie, ktoré je mu kladené za vinu, má charakter výhradne civilnoprávneho sporu, v súvislosti aj na interpretačný princíp ultima ratio a zásadu subsidiarity, so zdôraznením, že spoločnosť Q. C. služby X. s.r.o. sa doposiaľ voči nemu svojich domnelých nárokov nedomáhala prostredníctvom inštitútov civilného práva. V tejto súvislosti poukázal na to, že s aplikáciou zásady subsidiarity trestnej represie a princípu ultima ratio vo svojich uzneseniach sp.zn. 1 To/99/2009 a sp.zn. 5To/17/2009 v plnej miere stotožnil Krajský súd v Bratislave, pričom uviedol, že je neprípustné, aby sa štandardné civilné vzťahy riešili na úkor jedného účastníka prostriedkami trestného práva, čím evidentne dochádza k nerovnému postaveniu zainteresovaných osôb vo vzájomných záväzkovo-právnych vzťahoch. Argumentoval aj judikatúrou Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. I. ÚS 541/2010, IV. ÚS 564/2000, IV. ÚS 469/2002, I. ÚS 4/2004 a sp. zn. 7 Tdo 290/2000.

Poukázal aj na v prílohe pripojené rozhodnutie Okresnej prokuratúry Malacky, č.k. 1Pv 758/14 v obdobnom prípade, kedy prokurátor Okresnej prokuratúry zrušil rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia nakoľko vec vyhodnotil tak, že podľa §53 ods. 7 Občianskeho zákonníka zabezpečenie splnenia záväzku prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu právu je pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné.

Dňa 14.04.2020 podal poštou odvolanie aj sám obžalovaný s tým, že ho odôvodní jeho obhajkyňa (č.l. 255).

Prostredníctvom ďalšieho zvoleného obhajcu, v podaní doručenom okresnému súdu, v čase po predložení spisu odvolaciemu súdu, 08.06.2020 doposlaného odvolaciemu súdu, ako doplnenie odvolania, keď s poukazom na napadnutý rozsudok a odvolanie predchádzajúcej obhajkyne poukázal

na skutočnosť, že postupom súdu, aj jeho vtedajšej obhajkyne, boli podľa jeho presvedčenia porušené viaceré jeho práva, predovšetkým právo na spravodlivý proces a právo na predkladanie dôkazov v jeho prospech, došlo k mylnej interpretácii konania a motívov obžalovaného, nakoľko v skutočnosti nikdy nemal záujem ani dôvod spáchať akýkoľvek trestný čin, iba sa omeškal s niekoľkými splátkami za predmetné motorové vozidlo. Ani poškodený, ani vtedajšia obhajkyňa obžalovaného však z nepochopiteľného dôvodu nepredložili súdu dôkazy svedčiace o tom, že obžalovaný v čase, kedy prebiehalo trestné konanie a aj dosiaľ, poškodenému riadne splácal a spláca splátky za ďalšie dve motorové vozidlá a v súčasnosti sú riadne vysporiadané všetky splátky, ako aj ďalšie nároky poškodeného. Vytkol, že na pojednávaní zástupca poškodeného z nepochopiteľného dôvodu uviedol, že nemá vedomosť o tom, či má obžalovaný u poškodenej spoločnosti prenajaté nejaké iné autá. Obžalovaný však v tom čase mal od poškodeného prenajaté ďalšie dve motorové vozidlá, ktoré riadne splácal a spláca a iba u tretieho vozidla došlo k nedorozumeniu, ktoré však už medzičasom bolo vysvetlené a dlžné splátky boli obžalovaným v plnej miere uhradené. Apeloval na odvolací súd, aby odvolaniu vyhovel a vec vrátil na opätovné prvostupňové konanie, kde bude možné znovu vykonať výsluch zástupcu poškodeného. Obžalovaný nechcel porušiť a je presvedčený, že ani neporušil záujem chránený Trestným zákonom a tak nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu a tak k naplneniu podmienok pre vznik zavinenia, ako základného znaku trestného činu. Poukázal aj na právnu teóriu, ohľadne zákonných znakov trestného činu, že pokiaľ čin nemá naplnené všetky tieto znaky a pokiaľ niektorý z nich chýba, nie je naplnená skutková podstata trestného činu. A v tomto prípade nedošlo k naplneniu skutkovej stránky trestného činu, teda chýbala vôľa trestný čin spáchať a vec mala charakter spadajúci pod obchodné, resp. civilné právo a nemala byť predmetom trestného práva s poukazom aj na princíp ultima ratio, ktorý plní hlavne funkciu špeciality, ktorá sa uplatňuje tak pri tvorbe noriem trestného práva, ako aj pri ich aplikácii. Spočíva v povinnosti zákonodarcu dať prednosť prijatiu netrestných opatrení právnej aj neprávnej povahy pred kriminalizáciou a taktiež v povinnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní dať prednosť uplatňovaniu zodpovednosti podľa netrestnej právnej normy pred postihom páchatel'a pomocou noriem trestného práva. Princíp ultima ratio plní tiež funkciu subsidiárnu, ktorá spočíva v tom, že trestnoprávne normy majú byť používané len pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich využitie je zjavne neúčelné. Alebo povedané inak, zákonodarca a súdy by mali kriminalizovať len tie najzávažnejšie prípady a umožniť čo najširšie uplatnenie mimotrestných reakcií na porušenie práva, pričom povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdov je reagovať uplatňovaním trestnej represie len na prípady spoločensky škodlivé, pri ktorých mimotrestné prostriedky nestačia k ochrane ohrozených, či porušených práv. Trestné právo by sa, najmä v súkromnoprávných vzťahoch (osobitne pri majetkových vzťahoch), malo uplatňovať skutočne len podporne k iným právnym normám a aj to len v prípadoch zjavných excesov v súkromno-právných vzťahoch, pretože trestné právo je nástrojom celkom nevhodným k regulácii súkromnoprávných vzťahov (na ich reguláciu slúžia iné právne normy), pričom je potrebné vychádzať z pomocnej úlohy trestnej represie, to znamená trestnú represiu uplatňovať len následne a vedľa iných opatrení. Rovnako poukázal aj na nálezy a rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu ČR citované predchádzajúcou obhajkyňou. Nakoľko táto vec nebola poškodeným riešená cestou civilnej žaloby, je celkom zjavne neprimerané, neúčelné a zbytočné, aby bol obžalovanému uložený trest v rovine trestného práva. Celá vec mala celkom zjavne charakter civilného sporu a nemala byť vôbec riešená v trestnom konaní, obzvlášť keď medzičasom boli všetky sporné záväzky urovnané a dlžné sumy v plnom rozsahu zaplatené. Podľa neho išlo o obyčajný obchodný spor, resp. nedorozumenie, ktoré bolo medzičasom vysvetlené a dlžné peniaze boli zaplatené a že v súčasnosti naďalej riadne prebiehajú obchodné vzťahy medzi obžalovaným a poškodeným a je zrejmé, že všetko je urovnané. Jeho odsúdením by došlo aj k ujme pre poškodeného, ktorý by stratil dobrého obchodného partnera. Apeloval na odvolací súd, aby jeho odvolaniu vyhovel, opätovne mu umožnil pri riadnom dokazovaní predložiť všetky tvrdenia a dôkazy vo svoj prospech, nakoľko by bolo neprimerané a neadekvátne, aby z dôvodov neúplných svedeckých výpovedí a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, bol na trest odňatia slobody odsúdený poctivý pracujúci človek, otec dvoch maloletých detí. Predložil kópiu Dohody o úprave rodičovských práv a povinností a určení výživného k maloletej D. X., nar. XX.X.XXXX, podľa ktorej prispieva na výchovu maloletej sumou 200,- Eur mesačne, túto dohodu precízne naplňa a zodpovedne výživné platí. Ak by bol odsúdený na trest odňatia slobody, nemohol by platiť určené výživné a utrpela by tým aj maloletá D. X.. Zabezpečuje aj výživu dvoch detí vo veku 5 rokov a 16 rokov svojej aktuálnej družky z predchádzajúceho vzťahu, pričom uviedol, že čaká so svojou aktuálnou družkou spoločné dieťa. Ak by bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody, existenčne by boli ohrozené všetky osoby, ktorých výživu zabezpečuje, resp. zabezpečovať bude. Poukázal aj na svoj zdravotný stav, že je liečený na silný diabetes a na vysoký krvný tlak, berie veľké množstvo liekov a je pravidelne sledovaný

diabetológom a internistom. Výkon trestu odňatia slobody by ho mohol vážne ohroziť na živote aj zdraví a existenčne by ohrozil všetky osoby, ktorých výživu zabezpečuje, resp. zabezpečovať bude. Apeloval na odvolací súd, aby vyhovel jeho odvolaniu a v súlade so zásadou primeranosti a spravodlivosti od uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody upustil, resp. zrušil napadnutý rozsudok a v plnej miere ho oslobodil, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenia odvolania obžalovaného boli prvostupňovým súdom a aj odvolacím súdom v súlade s § 314 Tr. por. zaslané na prípadné vyjadrenie ako prokuratúre, tak aj splnomocnencovi poškodenej spoločnosti.

Prokurátor využil svoje právo a vyjadril sa k obidvom odvolaniam obhajcov obžalovaného. K námietke obžalovaného, že nebola naplnená skutková podstata prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. z dôvodu, že s poukazom na § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka je zabezpečenie predmetného záväzku neplatné a preto podľa obžalovaného poškodenému nevznikol nárok na začatie výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu a logicky obžalovanému nevznikla povinnosť odovzdať motorové vozidlo poškodenému s poukazom aj na uznesenie prokurátora č.k. 1 Pv 758/14/1106 - 9 z 22.5.2015 uviedol, že spomínané uznesenie prokurátora sa týkalo diametrálne odlišnej situácie, keďže v uvádzanom prípade išlo o uzavretú zmluvu medzi obvineným - fyzickou osobou a spoločnosťou Q., s.r.o. v dôsledku čoho išlo o spotrebiteľskú zmluvu. V posudzovanej trestnej veci však došlo k uzavretiu zmluvy medzi spoločnosťou X. XXX s.r.o. a spoločnosťou Q. C. služby X. s.r.o., ako poškodeným a teda je zrejmé, že v posudzovanej trestnej veci nie je § 53 ods. 7 Občianskeho zákonníka absolútne aplikovateľný, keďže v danom prípade sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Dodal, že v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. K obhajobnej námietke obžalovaného k princípu ultima ratio uviedol, že v danom prípade nie je dôvod na aplikáciu tohto princípu, keďže obžalovaný svojim konaním naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu a zároveň skutok spáchal v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia. Pokiaľ obžalovaný v doplnenom odvolaní uviedol, že z troch motorových vozidiel dve riadne splácal a spláca a iba u tretieho vozidla došlo k nedorozumeniu, ktoré však medzičasom už bolo vysvetlené a dlžné splátky boli obžalovaným v plnej miere uhradené a zároveň obžalovaný apeloval na odvolací súd, aby vec vrátil na opätovné prvostupňové konanie s cieľom vykonania výsluchu zástupcu poškodeného, ktorý by mal podľa obžalovaného následne uviesť, že nedorozumenie sa týkalo iba jedného z troch prenajatých áut, keďže zvyšné dve boli už v tom čase a aj teraz sú riadne splácané, prokurátor zdôraznil, že predmetom podanej obžaloby nie sú spomínané 2 ďalšie prenajaté motorové vozidla, preto splácanie týchto dvoch ďalších áut, nemá žiaden význam na trestnosť žalovaného skutku a že v súčasnosti je údajne riadne splácané aj motorové vozidlo, ktoré je predmetom obžaloby, taktiež nemá na trestnosť skutku žiaden dopad. Uvedenú skutočnosť možno zohľadniť maximálne v otázke náhrady škody spôsobenej žalovaným skutkom, avšak na samotné posúdenie trestnosti konania obžalovaného nemá význam, keďže rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska trestnosti skutku je v danom prípade to, že obžalovaný prenajaté motorové vozidlo zn. Q. F. Q. X.X, Q.: K rok výroby 2010, napriek doručenej výzve poškodeného v stanovenej lehote poškodenému nevrátil. Rovnako tak prokurátor nezistil dôvod na vrátenie veci na nové prvostupňové konanie, keďže by sa v ňom objasňovali iba skutočnosti, ktoré na trestnosť žalovaného skutku nemajú význam. K uplatňovanému princípu ultima ratio prokurátor poukázal na osobu obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťa majetkovej trestnej činnosti, u ktorého ani predchádzajúce odsúdenia zjavne nestačili na jeho nápravu, by toto bolo neproporcionálne a potieralo by princíp individuálnej prevencie. Pokiaľ obžalovaný argumentuje existenčným ohrozením osôb, ktorých výživu zabezpečuje, v tejto súvislosti uviedol, že na dôsledky svojho protiprávneho konania mal obžalovaný myslieť v čase páchania žalovaného skutku. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Bratislave odvolanie obžalovaného zamietol.

Na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia zákonných podmienok a na žiadosť obžalovaného, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, obhajca obžalovaného modifikoval podané odvolanie obžalovaného, ktoré smeruje len čo do trestu, pričom súčasne predložil písomný sľub vlastnoručne spísaný a podpísaný obžalovaným a navrhol, aby odvolací súd využil inštitúty podľa § 49, § 50, § 53 Tr. zák. a obžalovanému uložil trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu. Poukázal aj na to, že obžalovaný sa medzičasom oženil a viedol riadny život. Pokiaľ ide o predchádzajúce odvolania obhajcov, ponechal na úvahu súdu, ako s nimi naloží. Splnomocnenec poškodeného poukázal na svoje vyjadrenia pred prvostupňovým súdom a pokiaľ ide o podané odvolania

obžalovaného, preveroval tam uvádzané tvrdenia pričom zistil, že naposledy bola prijatá úhrada od obžalovaného 19.07.2017 a do dnešného dňa neuhradil viac za Q. F.. Pokiaľ ide o ďalšie dve motorové vozidlá, ani tam obžalovaný riadne nespláca platby úveru a v súčasnosti aj táto zmluva je na mimosúdnom vymáhaní a aj tieto sú v pravidelnom dlhu. Na podporu svojich vyjadrení súčasne založil do spisu emailovú komunikáciu s P. H. N.. Navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného P. X. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku. Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania, vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, tieto aj správne následne vyhodnotil, pričom sa riadil vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami trestného konania.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného P. X. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného P. X., ako odvolateľa. Krajský súd si tieto skutkové zistenia a z nich vyvedené právne posúdenia v celom rozsahu osvojil a odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku neoprávnene používal cudzie motorové vozidlo väčšej hodnoty, ktoré mu bolo zverené. Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Čo sa týka výroku o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný v kritickom období za okolností a spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa.

Po podaní obžaloby prokurátorom na obžalovaného 23.10.2018 na prvostupňový súd, tento dňa 31.01.2019 vydal trestný rozkaz, ktorým obžalovaného uznal vinným na rovnakom skutkovom základe a rovnakom právnom posúdení aj s uloženým nepodmienečným trestom aj so zaradením na jeho výkon, ako v teraz napadnutom rozsudku, voči ktorému obžalovaný podal odpor a preto následne vykonal dokazovanie, po predchádzajúcich odročeníach viacerých hlavných pojednávaní z rôznych dôvodov, na hlavnom pojednávaní 18.11.2019, ktoré vykonal za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného podľa § 252 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania, výsluchom splnomocnenca poškodeného P. P. L., prečítaním zápisnice svedka P. N. z prípravného konania, ako aj oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise a to kúpnej zmluvy zo dňa 02.02.2017, ktorej predmetom je predaj osobného motorového vozidla zn. VW Passat Q. Q.: K uzatvorenej medzi predávajúcim U. W. a kupujúcim X. XXX, s.r.o., v zastúpení konateľom P. X., z ktorej vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na kúpnej cene vo výške 10.500,- EUR, pričom časť kúpnej ceny vo výške 3.150,- EUR bola uhradená pri podpise zmluvy, zvyšná časť vo výške 7.350,- EUR prostredníctvom úveru od spoločnosti Q. C. služby X. s.r.o. so splatnosťou v deň prevzatia predmetu kúpy. Súd ďalej poukázal na zmluvy uzatvorené medzi spoločnosťou X. XXX s.r.o., v mene ktorej konal obžalovaný P. X. a poškodenou spoločnosťou Q. C. služby X. s.r.o., a to Zmluvu o autokredite č.942539 vrátane Všeobecných zmluvných podmienok zo dňa 02.02.2017 a Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 942539, Protokol o odovzdaní a prevzatí vozidla VW Passat - Q. I. Q.: K splátkový kalendár k zmluve o autokredite č. 942539, oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zo 06.10.2017 s konštatovaním, že oboznámené listinné dôkazy plne korešpondujú s obsahom výpovede splnomocnenca poškodenej spoločnosti Q. C. služby, X. s.r.o. Z listinných dôkazov súd poukázal aj na písomné uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeného, odborné vyjadrenie k hodnote motorového vozidla, výpis z evidenčnej karty vozidla, výpis z Obchodného registra spoločnosti X. XXX s.r.o., výpis z evidencie priestupkov a odpis registra trestov obžalovaného. Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní považoval za preukázané, že obžalovaný P. X. sa dopustil skutku, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., keďže ako jediný štatutárny orgán spoločnosti X. XXX s.r.o., neoprávnene (v rozpore so zmluvnými podmienkami) používal cudzie motorové vozidlo väčšej hodnoty, ktoré mu bolo zverené. Uviedol, že podľa § 130 ods. 3 Tr. zák. sa zverenou vecou rozumie vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť a v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. sa väčšou škodou rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok sumy 266,-EUR, pričom toto hľadisko sa použije rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Z hľadiska subjektívnej stránky súd skonštatoval, že sa jedná o úmyselný trestný čin, ktorý má v ods. 1 a 2 charakter prečinu podľa § 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák. Z hľadiska naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla sa podľa súdu vyžaduje dokázanie neoprávnenosti užívania zvereného motorového vozidla. Súd poukázal na priznanie sa obžalovaného k spáchanému skutku a uviedol, že predmetné motorové vozidlo bez súhlasu vlastníka - poškodenej spoločnosti, dal do užívania tretej osobe, ktorá mu už vozidlo nevrátila a svoje konanie oľutoval s obranou, že chcel týmto pomôcť svojmu príbuznému. Výpoveď obžalovaného bola potvrdená aj zástupcom poškodenej spoločnosti, ktorej obžalovaný na základe výzvy odovzdať motorové vozidlo uviedol, že ho dal do užívania ďalšej osobe U. X., ktorý mal auto následne predať. Vo vzťahu k osobitnému kvalifikačnému pojmu podľa § 217 ods. 2 písm. c) Tr. zák. sa musí jednať o zverenú motorové vozidlo väčšej hodnoty, pričom bolo dokázané odborným vyjadrením cena motorového vozidla 7.000,- EUR. Súd uzavrel, že z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaný konal vo forme priameho úmyslu, keď nepochybne vedel, že tým, že vozidlo zverí na užívanie ďalšej osobe bez súhlasu vlastníka, prekročí zmluvný účel, na ktorý mu vozidlo bolo zverené. Sám obžalovaný

uviedol, že súhlas vlastníka na takéto konanie nemal a ani nežiadal a keďže tak následne konal, musel s týmto následkom byť uzrozmeneý.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje. Všetky zabezpečené dôkazy, vychádzajúc zo spisového materiálu, preukazujú spáchanie skutku obžalovaným. Väčšina odvolacích námietok bola už súčasťou obhajobných prednesov obžalovaného, s ktorými sa dostatočným spôsobom vysporiadal vo svojom odôvodnení rozsudku už prvostupňový súd, s ktorými hodnotiacimi úvahami sa plne stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotiacich úvah.

Napriek tomu, že obžalovaný P. X. sa v podstate ku skutku doznal s vysvetlením, že predmetné osobné motorové vozidlo, ako konateľ spoločnosti X. XXX, s.r.o., prevzal prostredníctvom leasingovej spoločnosti, pretože nemal celú sumu na vyplatenie kúpnej ceny, ale ho užíval asi 3 mesiace, pričom určené mesačné splátky neplatil pravidelne, iba sporadicky, priznal, že bez vedomia vlastníka t.j. leasingovej spoločnosti ho dočasne poskytol bratrancovi U. X., ktorý potreboval nejaké auto s tým, že mu ho vráti naspäť. Jeho vina bola preukázaná jednak listinnými dokladmi, ktoré podrobne popísal prvostupňový súd, teda kúpnu zmluvou predaja osobného motorového vozidla zn. VW F. Q. Q.: K uzatvorenej 02.02.2017 medzi predávajúcim U. W. a kupujúcim X. XXX, s.r.o., v zastúpení konateľom P. X., zmluvou uzavretou spoločnosťou X. XXX s.r.o., v mene ktorej konal obžalovaný P. X. a poškodenou spoločnosťou Q. C. služby X. s.r.o., zmluvou o autokredite č.942539, vrátane Všeobecných zmluvných podmienok zo dňa 02.02.2017, spoločne so splátkovým kalendárom, zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XXXXXX a protokolom o odovzdaní a prevzatí vozidla VW Passat-Q. I. Q.: K a oznámením o predčasnej splatnosti úveru.

Z výpovede splnomocnencov poškodenej spoločnosti Q. C. služby X. s.r.o. P. N. a P. P. L. bolo preukázané okrem potvrdzujúcich informácií ohľadne údajov o kúpnej cene predmetného vozidla, uzavretých zmlúv a zabezpečenia prevodu vlastníckeho práva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru na kúpu motorového vozidla Q. F., ktorého obstarávacía cena bola 10.500,- EUR, obžalovaný z tejto ceny uhradil hneď pri kúpe časť kúpnej ceny vo výške 3.150,- EUR a jej zvyšok uhradila na základe vyššie uvedenej zmluvy o autokredite so stanovenými podmienkami poškodená spoločnosť Q. C. služby X. s.r.o. predávajúcemu sumu 7.350,- EUR. Podpisom zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva prešlo vlastnícke právo k vozidlu na spoločnosť Q. finančné služby, s.r.o. Podľa zmluvy bol obžalovaný zaviazaný splácať úver na obdobie 36 mesiacov, mesačnými splátkami vo výške 257,- EUR. Výpoveďami oboch splnomocnencov bolo preukázané, že obžalovaný v priebehu trvania zmluvy uhrádzal splátky nepravidelne a keď tak neuhradil tri mesiace po sebe, dňa 06.10.2017 pristúpila poškodená spoločnosť k predčasnej splatnosti úveru a k uplatneniu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu a podnikli kroky smerujúce k prevzatíu vozidla, k čomu doposiaľ nedošlo. Obžalovaný bol vyrozumeneý o predčasnej splatnosti úveru 06.10.2017 a ukončení zmluvy, vyzvaný na uhradenie zvyšnej zostatkovej sumy, teda predčasným splatením úveru v celkovej výške 8.035,28 € a aj na odovzdanie vozidla, čo obžalovaný odmietol s vysvetlením, že vozidlo dal U. X. a následne bolo predané osobe H. T., ktorí obaja v prípravnom konaní využili svoje právo nevypovedať podľa § 130 Tr. por. Splnomocnenci zhodne potvrdili, že obžalovaný nielen ku dňu hlavného pojednávania, ale ani ku dňu konania odvolacieho súdu, žiadnu ďalšiu splátku neuhradil a vozidlo doposiaľ nebolo poškodenej spoločnosti vrátené, s výnimkou kľúčov od neho a preto si aj uplatnili náhradu škody vo výške 6.529,27 €, ako len istinu, bez penalizácie.

Na základe uvedených dôkazov, aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná, vo forme priameho úmyslu, nakoľko obžalovaný vedel, že osobné motorové vozidlo VW F. Q. Q.: K uzatvorenej ktoré si 02.02.2017 prenajal od leasingovej spoločnosti Q. C. služby X. s.r.o., na základe zmluvy o autokredite č.942539 s mesačnými splátkami vo výške 257,- EUR na dobu 36 mesiacov, pričom jednotlivé podmienky zmluvy obžalovaný nedodržel, mesačné úhrady neplatil riadne a včas, nakoľko okrem prvej platby 02.02.2017 v sume 3.500,- EUR, uhradil ešte päť platieb a to 13.02.2017 sumu 367,25 €, 06.03.2017, 11.04.2017 a 19.07.2017 po 257,- € a 19.07.2017 sumu 670,- €. Obžalovaný uvedenú zmluvu aj so Všeobecnými podmienkami zmluvy podpísal ešte dňa 02.02.2017 a predmetné vozidlo nielenže aj prevzal a užíval (podľa jeho tvrdenia len tri mesiace), ale bez vedomia vlastníka vozidla a v rozpore s uzatvorenou zmluvou a podmienkami, ho bez oprávnenia prenechal (obžalovaný tvrdil, že dočasne) ďalším osobám a dokonca malo byť aj ďalej predané, resp. prenajaté (U. X. a H. T.), ako vyplýva aj z ďalších listinných dôkazov, v súvislosti so začatím trestného stíhania pre prečin podvodu

podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a jeho zastavením uznesením z 27.04.2018, ČVS: ORP-1885/2-VYS-TT-2017Li. Obžalovaný bol vyzvaný 06.10.2017 poškodenou spoločnosťou na uhradenie dlžnej sumy 8.035,28 € pre nesplatenú časť istiny - 5.758,28€, dlh 771,- € a príslušenstvo 1.486,73 €, prre nezaplatené tri splátky (771,- €), v zmysle čl. VII, ods. 2 VZP. Obžalovaný na výzvu nereagoval, dlžnú sumu neuhradil a ani uvedené vozidlo poškodenej spoločnosti nevrátil a teda ho neoprávnené užíval, resp. prenechal na užívanie ďalším osobám. Preto moment, od ktorého sa odvíja neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla bol 06.10.2017.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, v tomto smere sa s jeho obhajobou dostatočne vysporiadal už prvostupňový súd a odvolací súd sa s jeho argumentmi plne stotožňuje. Plne sa stotožňuje s vyjadrením prokurátora, ohľadne odvolacích námietok obžalovaného, že sa nejdená o spotrebiteľskú zmluvu, rovnako ani civilnoprávny, resp. obchodný spor a ani riešenie prípadu princípom ultima ratio, resp. pokiaľ ide o argumentáciu ohľadne ďalších dvoch motorových vozidiel od poškodenej spoločnosti, bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah a záverov. Ak obžalovaný žiadal doplnenie dokazovania opätovným výsluchom splnomocnenca poškodeného, v tejto súvislosti sa splnomocnenec poškodeného jednoznačne vyjadril na odvolacom súde, že obžalovaný doposiaľ žiadnu ďalšiu splátku úveru predmetného motorového vozidla nesplatil, nakoľko posledná platba úveru bola 19.07.2017 a dokonca k ďalším dvom motorovým vozidlám, ktoré má obžalovaný na základe zmluvy s poškodenou spoločnosťou uzavreté (Y. Y., rovnako riadne nespláca a obidve aj tieto zmluvy sú pravidelne v dlhu a opakovane sú uhradené až na základe mimosúdneho vymáhania. Teda ani tvrdenia obžalovaného ohľadne riadneho splácania úverov jednak neboli obžalovaným žiadnym spôsobom preukázané, resp. dokladované, naopak vyvrátené vyjadrením splnomocnenca poškodeného z 08.06.2021. Preto odvolací súd nevidel žiadny dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie prvostupňovému súdu. Napokon pred prvostupňovým súdom obhajkyňa obžalovaného nemala žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pričom odvolací súd dodáva, že za spôsob, akým bude realizovaná jeho obhajoba, je výlučne zodpovedný obžalovaný. Napokon obžalovaný ani nevyužil osobne sa zúčastniť, či už konania na súde prvého stupňa a ani na odvolacom súde.

Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného plne stotožnil s hodnotiacimi závermi súdu I. stupňa k nim uvedeným dôkazom. V rámci dokazovania nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval jednotlivé výpovede poškodenej spoločnosti, resp. jeho splnomocnencov Mgr. H. N. a Mgr. P. L.. Naopak, odvolacie argumenty obžalovaného boli v plnom rozsahu vyvrátené nielen výpoveďami splnomocnencov poškodenej spoločnosti, ale aj uvedenými listinnými dôkazmi.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného všeobecne treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé. Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na

spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, ani v tomto smere prvostupňový súd nepochybil a to aj z pohľadu zavinenia obžalovaného, ktoré hodnotil ako úmyselné konanie a nepochybil ani, keď použil ustanovenie § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Správne preto postupoval súd I. stupňa, keď obžalovaného P. X. uznal za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V danom prejednávacom prípade, keďže sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný a zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania a s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného, nebolo možné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná, čoho sa taktiež obžalovaný odvolaním domáhal.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedenej definície možno vyvodiť dve obligatórne podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, a to protiprávnosť činu a znaky uvedené v trestnom zákone. Protiprávnosťou činu sa rozumie prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy a zákazy ustanovené platným právom. V trestnom práve sa za protiprávne konanie považuje protispoločenské správanie, ktorého znaky sú vymedzené v trestnom zákone ako trestné činy. Protiprávne konanie môže byť buď zavinené alebo nezavinené. Z dikcie ustanovenia § 8 vyplýva, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené jeho obligatórne podmienky, ktorými, sú protiprávnosť konania a formálne znaky, t. j. znaky uvedené v tomto zákone (inými slovami povedané znaky skutkovej podstaty trestného činu). Skutková podstata trestného činu obsahuje súhrn znakov, ktoré určujú, o aký trestný čin ide, je odrazom skutku. Obsahuje štyri skupiny znakov, a to objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Ak nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu súčasne - nejde o trestný čin. Podľa § 10 ods. 1 Tr. zák. prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov. Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. K naplneniu uvedeného prečinu je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené všetky uvedené formálne znaky, pričom možno skonštatovať, že v predmetnom prípade tak v plnom rozsahu boli naplnené, ako je to podrobne už vyššie rozvedené aj s právnym výkladom jednotlivých pojmov. Okrem vyššie uvedených formálnych znakov žalovaného prečinu, ktoré považoval odvolací súd za naplnené, bolo potrebné sa zaoberať aj materiálным korektívom predmetnej trestnej činnosti, na ktoré obžalovaný taktiež poukázal, teda za predpokladu naplnenia všetkých formálnych znakov uvedeného prečinu. Pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatel'a, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia. V danom prejednávacom prípade sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť a to, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný. Zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené a dopredu naplánované konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania. Obžalovaný bol pritom doposiaľ trikrát súdne trestaný a to zhodne pre podvodné konanie rozhodnutiami Okresného súdu Malacky z 23.04.2012 sp. zn. 1T/31/2012, Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 1T/3/2013 z 26.02.2013 a Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/48/2016 z 29.04.2016, v žiadnom prípade nespĺňali podmienky nenaplnenia materiálneho korektívu predmetného prečinu, ktorým by bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná, najmä z hľadiska jeho konkrétneho stupňa, teda spôsobu vykonania činu a okolností, za ktorých bol čin spáchaný, ktoré vyplývajú už len zo samotného

popisu skutku, miery zavinenia obžalovaného (priamy úmysel) v kontexte všetkých ďalších kritérií, ktoré neumožňujú iný záver než ten, že závažnosť spáchaného prečinu je vyššia než nepatrná. V tomto smere odvolacie námietky obžalovaného, že mu nebol preukázaný úmysel, nie sú ničím podložené, rovnako, ako aj požiadavka uplatniť princíp ultima ratio a neposúdiť jeho konanie ako trestný čin. Konanie obžalovaného bolo cielené a s vedomím, že neoprávnene užíva cudzie motorové vozidlo na úkor poškodeného tým, že napriek tomu, že riadne podpísal vyššie uvedené zmluvy autokreditu a jeho podmienky, vedome ho poskytol ďalším osobám a podmienky splácania úveru nedodržiaval. O priamom úmysle obžalovaného svedčí aj preukázané okolnosti o riadnom nesplácaní úverov za ďalšie dve autá, ktoré mal dané do používania od uvedenej spoločnosti Q. C. služby X. s.r.o., na základe ďalších autokreditov.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného ohľadom skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia považoval odvolací súd za nedôvodné, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uvedené v prvostupňovom rozsudku.

Nepochybil okresný súd ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ktorý ukladal tak, aby zodpovedal kritériám uvedeným v § 34 ods. 4 Tr. zák. s cieľom splniť účel trestu tak z pohľadu generálnej ako aj individuálnej prevencie. Prvostupňový súd pritom prihliadol na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného a možnosti jeho nápravy a prevýchovy. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. ustanovenie odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z. %252349'&ucin-k-dni='30.12.9999'> (podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák.) sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Pri predmetnom prečine podľa § 217 ods. 2 Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu odňatia slobody 6 mesiacov až na 3 roky. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, je potrebné vychádzať zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionality trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Okresný súd správne postupoval, keď ukladal trest pri priznaní jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa k trestnej činnosti priznal a úprimne ju oľutoval a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., nakoľko obžalovaný bol už súdne trestaný, ako vyplýva z odpisu jeho registra trestov, pričom naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/48/2016 zo dňa 29.04.2016, právoplatným dňa 01.06.2016, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody podmienenečne vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky s probačným dohľadom do 01.06.2020, z čoho vyplýva, že obžalovaný sa dopustil predmetného konania v plynutí vyššie uvedenej skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia. Keďže obžalovaný spáchal predmetný prečin počas plynutia skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia, správne a v súlade so zákonom prvostupňový súd mu obligatórne a v súlade s § 49 ods. 2 Tr. zák. ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody a z dôvodu tzv. remízy počtu priťažujúcich okolností a poľahčujúcich v pomere 1:1, podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. ukladal trest pri dolnej hranici trestnej sadzby § 217 ods. 2 Tr. zák. (6 mesiacov až na 3 roky). Preto okresným súdom uložený 10 mesačný nepodmienečný trest odňatia slobody aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy. Záverom je treba poukázať taktiež na to, že pri prihliadnutí na druh a výmeru trestu pri predchádzajúcom odsúdení obžalovaného, možno vyvodiť jednoznačný záver, že spôsob jeho doterajšieho života a jeho osoba neumožňuje dôvodne sa domnievať, že uloženie prípadného iného druhu trestu by postačovalo na zabezpečenie ochrany spoločnosti a najmä jeho nápravy. Preto okresným súdom uložený druh trestu a jeho výmera sú zákonné a spravodlivé. V tejto súvislosti odvolací súd neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného na prípadné uloženie iného, ako trestu odňatia slobody, jeho kriminálna minulosť neumožňovala uloženie prípadného iného alternatívneho trestu. Pokiaľ obžalovaný poukázal na svoje zdravotné problémy, tieto neodôvodňujú ukládanie iného trestu, ako nepodmienečného, rovnako, ako jeho rodinné pomery, na ktoré tiež upriamil pozornosť.

Súd I. stupňa postupoval v súlade s § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko nebol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť.

Keďže nepochybil ani v adhéznom konaní, nakoľko poškodený si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody a správne prvostupňový súd postupoval aj v časti, keď podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaného zaviazal uhradiť poškodenej spoločnosti Q. C. služby X., s.r.o., so sídlom Q. č. XX, XXX XX W., G.: XXXXXXXX, škodu vo výške 6.529,27 Eur.

Na základe všetkých vyššie uvedených úvah a vzhľadom na to, že odvolací súd nezistil žiadny zákonný dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku, postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. X., ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.